

„ŘEŠÍME TADY ÚPLNĚ JINÉ PROBLÉMY, NEŽ V PROSTĚJOVĚ,“ přiznává Z. Bratterová

Zámek v Jesenci slouží seniorům už sedm desetiletí

Je to nepřehlédnutelná dominanta Jesence. Zdejší zámek, spolu s kostelem sv. Libora, je opravdu nepřehlédnutelný. Ne každý však ví, že jeho stávající využití, tedy jako domov důchodců, má už také svoji významnou historii.

Zámek, tak jak jej známe dnes, byl postaven v roce 1711 a spolu s barokním kostelem sv. Libora je dílem významného architekta té doby Jana Blažej Santiniho Aichla. Ve svém „životopise“ prošel vlastnictvím osmnácti moravských rodů. V roce 1932 byl zámek zakoupen řádem Sester sv. Františka v Kojetíně, o rok později přešel do majetku kongregace sester Dominikánek v Repčíně. Od té doby se také datuje jeho současné využití. Nejprve jako zaopatřovací ústav sv. Libora v Jesenci. Dominikánky zde vykonávaly službu až do roku 1974, přičemž už od roku 1960 bylo zařízení ve správě státu. Po roce 1989 se stal celý objekt restitučním nárokem kongregace, které byl navrácen. Poslední vlastnícká změna proběhla na konci roku 2006, kdy se stal novým vlastníkem Olomoucký kraj, který je také zřizovatelem své příspěvkové organizace Domov důchodců (DD) Jesenec.

„Se zámekem a chodem zařízení se seznamuji docela hekticky,“

přiznává s úsměvem ředitelka Bc. Zuzana Bratterová. Do funkce nastoupila na začátku letošního roku. Ptát se na nějaký „první dojem“ nemá příliš smysl. Je zapotřebí, aby zařízení fungovalo především ve vztahu k uživatelům, takže to je směrodatné pro všechno ostatní. „Jestli je v této funkci člověk spíš manažerem nebo sociálním pracovníkem? Je potřeba nějak skloubit a zvládnout obojí,“ odpovídá na naši otázku.

„Zařízení má svoji historii, sociální služby se zde poskytují už od roku 1932. O nějakém přesunu na jiné místo se neuvažuje,“ pokračuje Z. Bratterová. To samozřejmě s sebou nese nutnost respektovat dané dispozice objektu, který je kulturní památkou, není tedy možné prostory jednoduše přizpůsobovat měnícím se nárokům. K domovu důchodců patří také sousední budova s ubytovací kapacitou. Ta ovšem není bezbariérová. „Problémy, které tady musíme řešit, jsou zcela odlišné proti tomu, jaké mají starosti velké domovy v Prostějově,“ pokračuje ředitelka DD a uvádí hned několik příkladů. Ne ovšem proto, že by si stěžovala, spíš jako náznak, co pokládá za svoje další úkoly k řešení. Mezi ně patří i lesopark ve venkovním areálu za zámekem a vedlejším kostelem.

„Také lesopark je chráněnou památkou. Je ovšem velmi zanedbaný se spoustou náletočných dřevin a bylo by zapotřebí mu vrátit původní podobu s novým využitím,“ naráží na další věc Z. Bratterová a jak dál říká, k jeho revitalizaci se pokusí prostřednictvím zřizovatele získat prostředky zpracováním projektu do regionálního operačního programu. „Z hlediska segmentu uživatelů našeho zařízení není lesopark ve větší míře využitelný. Určitě by ale stálo za to ho upravit a otevřít veřejnosti,“ dodává.

V domově je nyní ubytováno 75 uživatelů, z velké části imobilních. Tomu se samozřejmě musí přizpůsobovat i struktura poskytované zdravotní i sociální péče. Nepřetržitou službu za-

Na nějaké zabydlování se na zámku podle Bc. Zuzany Bratterové moc času nezbyvá. Na to, aby se z Jesence stala srdeční záležitost, to už stačilo.

bezpečuje 41 zaměstnanců. „Tento počet se může někomu zdát velký, nicméně ve vzhledem k už zmiňovanému počtu imobilních uživatelů, je to nezbytné,“ vysvětluje. Jak dál podotýká, jednou z priorit je také zachování a prohlubování, v některých případech i obnovování, vazeb uživatelů s rodinami a

blízkými tak, aby neztráceli kontakt se svým původním prostředím. „Není to jenom můj dojem, i pro spoustu lidí, kteří tady působili, je Jesenec prostě srdeční záležitostí. Myslím, že to opravdu tak je,“ poznamenává ředitelka Domova důchodců v Jesenci Bc. Zuzana Bratterová. —MIL—